

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **K. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 października 2021 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021
r., sygn. akt II KO 42/21, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2021 r. (sygn. akt II KO 42/21) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia osobistego wniosku K.P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 marca 2002 r. (sygn. akt AKa (...)). Powodem oddalenia wniosku była okoliczność, iż nie zawierał on argumentacji, która pozwalałaby na zidentyfikowanie w sprawie okoliczności z art. 540 § 1-3 k.p.k., czyli tych stanowiących podstawy do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania karnego.

Od powyższego postanowienia zażalenie wniósł wnioskodawca, zarzucając brak zapoznania się z całością pierwotnego wniosku oraz przedstawił swój pogląd na temat błędnego sposobu rozumienia koncepcji przypisania skutku w prawie karnym, jaki miał prezentować Sąd Apelacyjny w sprawie. Wskazał także, że jego zdaniem w postępowaniu przed tym sądem dochodziło do fałszowania dokumentów oraz przestępstw znęcania się nad pozbawionym wolności w celu wymuszenia jego

wyjaśnień w 2000 r. Ponadto podniósł, że Sąd Apelacyjny oddalił jego kasację z uwagi na błędy obrony na tamtym etapie postępowania.

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i przyjęcie pierwotnego wniosku do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Pamiętać należy, że postępowanie wznowieniowe nie służy prowadzeniu na nowo kontroli ustaleń i ocen prawnych dokonanych w toku zwykłego toku instancji. Uruchomienie tego postępowania może nastąpić w wypadku przedstawienia sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione. Osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

W sprawie niniejszej w zażaleniu jedynym argumentem wnioskodawcy skierowanym przeciwko postanowieniu Sąd Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r. jest brak rzetelnej jego analizy i pominięcie wskazywanych w nim okoliczności, po czym wnioskodawca powtarza tezy pierwotnego wniosku wskazując, jakie rzekome błędy i nieprawidłowości (merytoryczne oraz organizacyjne) towarzyszyły rozpoznaniu jego sprawy przed sądami powszechnymi. Sąd Najwyższy wyraźnie odniósł się zbiorczo do tych zagadnień, trafnie podkreślając, że nie mają one charakteru wznowieniowego. Sposób ich sformułowania dobitnie pokazuje, że skazany traktuje wznowienie postępowania jako kolejny etap apelacyjny, w którym to Sąd Najwyższy miałby rozpoznać sprawę merytorycznie, niejako w zastępstwie Sądu Apelacyjnego. Powoduje to, iż aktualnie złożony osobisty wniosek był w istocie bezzasadny, a Sąd Najwyższy w składzie niniejszym podziela w pełni twierdzenia zaskarżonego postanowienia. Brak w sprawie wykazania jakichkolwiek przesłanek koniecznych z punktu widzenia ewentualnego wznowienia postępowania.

Powyższe nie oznacza jednak, że skazanemu raz na zawsze zostaje zamknięta droga do wznowienia postępowania, ale by wniosek nie spotkał się ponownie z odmową przyjęcia musi zawierać dowody na wystąpienie konkretnych okoliczności z art. 540 § 1-3 k.p.k.